

Interview

1. Hoelang werkt u al bij Artsen Zonder Grenzen?

Ik werk er nu niet meer, ik heb in 2013 en 2014 voor AzG gewerkt.

2. Wat voor functie heeft u bij Artsen Zonder Grenzen?

Ik ben tropenarts, dat betekent dat ik geleerd om kleine operaties te doen, keizersneden, en gewoon arts te zijn. Daarom heb ik veel verschillende dingen gedaan. Dit zal ik onder vraag 4 vermelden.

3. Wat zijn de richtlijnen om te werken voor AZG?

Ik weet het alleen voor de artsen en verpleegkundigen, als je enkele jaren >2jr ervaring heb dan kan je worden geselecteerd. Maar het liefst willen ze medisch personeel dat de tropenopleiding heeft gedaan, deze opleiding is er ook voor verpleging. Maar dit wisselt ook per selectiecriteria per land.

4. In welke landen heeft u allemaal gewerkt? En welk land heeft het meeste impact op u gehad en waarom?

Ik heb eerst in zuid-soedan gewerkt, daar was ik all-round dokter van een klein ziekenhuisje midden in de rimboe. De mensen leven daar in kleine rieten hutjes. We konden daar alleen heen met een vliegtuig, ook het eten voor ons kwam met het vliegtuig. Ik sliep daar ook in een rieten hutje, moest naar de wc in een gat in de grond en de was met de hand doen in een teiltje. Mensen kwamen van ver lopen om bij ons ziekenhuis te komen en waren vaak erg ziek. Ik zorgde voor alle mensen daar. Daarna heb ik in afghanistan gewerkt, op de gynaecologie en de ondervoedde kinderen afdeling. Ik moest daar met een hoofddoek op werken en in lange gewaden lopen. We mochten niet op straat, en alles werd erg zwaar beveiligd. Dit was een moeilijke missie omdat ik het erg vond om geen vrijheid te hebben. Ook was het een erg treurig land, niemand was vrolijk, en ik heb heel veel vreselijke dingen met de vrouwen daar gezien. Daarna heb ik in jordanie gewerkt, 5min vanaf de grens met syrie. Op dat moment mocht AzG syrie niet in. Ik werkte daar als spoed eisende hulp arts. Over de grens konden we de bommen horen afgaan, waarna de mensen in Jordanie in het ziekenhuis binnenkwamen, met vreselijke oorlogsverwondingen. Deze missie was heel leuk omdat jordanie een heel mooi land is en we in de weekenden naar de rode en dode zee konden bv, allemaal uitstapjes.

5. Hoe is het om voor het eerst in een land in oorlog/armoede/na een ramp aan te komen?

AzG heeft een speciaal emergency team, dit zijn de mensen die al heel lang voor AzG werken. Zij gaan direct na een ramp naar het land toe. Dat heb ik niet meegemaakt. Alhoewel in natuurlijk alle 3 wel heel erg gezien heb en meegemaakt heb. Maar het is kortom vreselijk natuurlijk. Armoede is naar

mijn idee nog beter dan oorlog. De mensen in afrika waren ondanks de armoede vrolijk en vrij. De mensen in afghanistan daarentegen waren ontzettend onderdrukt en totaal niet gelukkig.

6. Is het zwaar werk? Fysiek/psychisch en waarom?

Ja het is op beide manieren erg zwaar. Je werkt vaak 6 dagen per week. En het is vaak in warme landen, dus de hele dag in 40 graden is sowieso al zwaar. Zeker met een hoofddoek en lange kleren aan. Mentaal is het natuurlijk ook zwaar. In afrika kon ik heel veel mensen beter maken, bv kindjes met malaria, dus daar werd je zelf ook vrolijk van. Maar met name de oorlog in Syrië was vreselijk om te zien. Ik denk nog vaak terug aan de kindjes die bv zonder benen en armen werden binnengebracht en de band die ik daarna met hen opbouwde. Dat vergeet je de rest van je leven niet meer. Ik heb er gelukkig zelf geen last van overgehouden in de zin van post-traumatische angst of nachtmerries ofzo.

7. Is teamverband belangrijk? Waarom precies?

Het werk in AzG kan alleen maar in teamverband. Elk project is anders, maar vaak is er een dokter, een verpleegkundige, een chirurg, een medisch teamleider en de rest zijn niet medisch. Iemand voor de financiën, iemand voor alle logistieke problemen, iemand voor de apotheek en een projectleider die de veiligheid in de gaten houdt. Als ik bv in afrika 's nachts werkte, viel vaak de stroom uit, dan hebben de kinderen geen zuurstof, en heb ik echt de logistieke man nodig om me te helpen met de generator.

Verder is het heel belangrijk om daar vrienden te hebben, om te praten over wat je daar meemaakt en omdat je elke avond met elkaar zit en niet weg kan.

8. Hoe is het om te werken met medewerkers van over de hele wereld?

Heel erg leuk. Je hoort veel verhalen, leert alle culturen kennen. Ik heb mijn vriend via AzG leren kennen, hij is keniaans en we zijn nu 3jr samen.

9. Staan cultuur en religie soms niet in de weg? Qua hoe mensen te werk gaan en om samen te werken met iemand uit een ander land?

Cultuur staat niet in de weg met ons persoonlijk. De mensen in afghanistan en jordanie zijn moslim, maar ze weten dat ik een vrouw uit de westerse wereld ben en ze beschouwden mij daarom niet als een moslim vrouw en behandelden me niet minder. Wel staat het de behandeling in de weg van de moslim vrouwen zelf, en merk je dat ze veel te laat naar het ziekenhuis komen omdat ze niet mogen van hun man en niet het huis uit mogen.

10. Hoe ziet het *tentenkamp* van AZG precies in elkaar?

Ik heb niet in een tentenkamp gewerkt. Dit is vaak in een noodsituatie of vluchtelingenkampen. Wel ben ik meerdere keren in een heel groot

vluchtelingenkamp van syriërs geweest. Maar het werk daar is meer huisarts werk.

11. Heeft u weleens met gevaarlijke situaties te maken gehad? (qua veiligheid voor uzelf)

In alle projecten is er een safe room aanwezig. Een soort schuilkelder waar je heen moet als er gevaren zijn. Hier heb ik zuid soedan wel ingezet omdat er soms geschoten werd. Enkele weken nadat ik vertrok uit zuid soedan is daar de oorlog uitgebroken, dus dat heb ik gelukkig niet meegemaakt. Mijn vriend zat er toen wel nog net en die heeft bv wel onder zijn bed gelegen terwijl iedereen overal aan het schieten was. In afghanistan leefde ik een compleet gesloten compound en moesten we elke dag met de auto naar het ziekenhuis, we namen elke dag een andere route en een ander tijdstip. Dan voel je wel dat het niet veilig is. Toen er bv verkiezingen waren mochten we een week het huis niet uit.

In jordanie waren we veilig, maar trilden onze ramen wel bij elke bom.

12. Hoe gaat u daar dan mee om?

Je moet heel strict luisteren naar de leider. Je aan alle regels houden. En in afrika hadden we een rugzak klaarstaan met water en voedsel en je paspoort, voor het geval we moesten vluchten.

13. Heeft u wel eens met ondervoeding te maken gehad?

Ja zeker, in afghanistan veel met ondervoedde kinderen gewerkt. Die vrouwen daar krijgen heel veel kinderen en hebben geen geld om voor hen te zorgen. Vaak de meisjes werden niet goed onderhouden. We gaven ze speciale melk, maar het voelde nooit fijn, want je weet dat ze zodra ze een paar kilo zijn aangekomen dat ze thuis toch opnieuw geen eten krijgen.

14. In welk land heeft u het meest met ondervoeding te maken gehad?

In zuid soedan was ook veel ondervoeding, maar dat was dan meer bij kinderen die ook tuberculose of HIV hadden, dus een andere ziekte.

15. Is dat meer bij kinderen, tieners of volwassenen? Waarom is dat zo?

Juist bij kinderen, omdat die veel nodig hebben om te groeien. Ze zijn erg kwetsbaar, dus als ze ziek worden, vallen ze erg snel af. Daarnaast zijn ze afhankelijk en kunnen niet zelf naar eten op zoek als ze honger hebben.

16. Komt een ondervoed persoon zelf naar AZG of zoeken jullie deze mensen zelf op?

Iedereen komt zelf naar het ziekenhuis.

17. Wat zijn de symptomen van ondervoeding?

We hadden speciale bandjes die je om de bovenarm doet bij een kind. Daarmee kan je dan een kleur aflezen en zien of het kind veel te dun is. Verder krijgen ze vaak diarree, haaruitval en zijn ze niet meer actief.

18. Hoe gaan jullie te werk met ondervoeding?

Er zijn speciale melk voeding programma's, waarbij er aan de hand van gewicht en leeftijd van kind zoveel melk wordt gegeven. Worden elke dag gewogen.

19. Komt het ook weleens voor dat jullie niks meer voor het kind kunnen doen? En waarom is dat zo?

Ja als een kindje een onderliggende ziekte heeft, zoals tuberculose of HIV. Of een andere ernstige ziekte (malaria, longontsteking), dan overleden er ook veel kinderen.

20. Hoe gaat u daar dan mee om?

Ik had tijdens mijn studie geneeskunde al vaker in het buitenland gewerkt, dus ik was wel 'gewend' aan het overlijden van kinderen. Maar de allereerste keer moest ik heel hard huilen en vond ik het vreselijk. Het scheelt heel erg dat je de taal nooit spreekt, dus je kan geen goede band opbouwen met de patienten, daarom grijpt het je iets minder aan.

21. Heeft u wel eens in situaties gezeten waarin u niet wist hoe u met deze situatie om moest gaan? En hoe ging dat dan verder?

Als enige dokter in zuid-soedan wist ik soms echt niet wat een patient had. Omdat ik geen bloedonderzoek of echo of foto's kon maken. Dan gaf ik de patient alle medicatie die ik had, en dan maar hopen of hij beter werd. Ook vond ik het heel moeilijk om moeilijke keizersnedes te doen in afghanistan. Ik ben geen gynaecoloog, dus soms was het veel te moeilijk voor me.

22. Heeft u weleens in een situatie gezeten dat er een tekort aan medicijnen waren?

Dit viel heel erg mee. Elk project heeft grote opslagruimtes met voorraden en dat wordt goed gecoördineerd met amsterdam. In zuid-soedan kon soms in het regenseizoen het vliegtuig niet landen en dan hadden we soms geen medicatie, maar bv ook zelf geen eten.

23. Wanneer het kind/de tiener/de volwassenen weer aangesterkt is, komt er dan een verdere procedure zodat dit niet nog een keer gebeurt?

Nee dat is dus een probleem. We behandelen de patient alleen op dat moment. Als ze naar huis gaan weten we niet meer wat er gebeurt.

24. Zijn de mensen dankbaar nadat zij zijn genegen of één van hun dierbare is genezen? Hoe tonen zij hun dankbaarheid?

Alle mensen waren erg vriendelijk. Veel vriendelijker dan hier. Hier krijg ik zelden een bedankje. Daar gaven de mensen me een hand of een hoofdknik. Vaak voelde je

hoe gelukkig ouders waren als hun kindje weer genezen was. Ze lachten veel naar je. Sommigen konden het woord thank you zeggen.

25. Ik kan mij voorstellen dat u als medewerker van AZG veel meemaakt. Bent u hierdoor veranderd? En bent u anders gaan kijken naar de wereld?

Ja zeker. Soms lijkt het 1 grote droom, alles wat ik heb meegemaakt, en vergeet je het en ben je zo bezig in de sleur van nederland. Maar ik kon vroeger best wel rechts en maakte me erg druk om dingen. Ik ben nu erg veranderd in de sociale zin van het woord, als je hebt gezien hoeveel armoede en pijn er is in die landen, dan snap je wat een geluk we hier hebben. Ik maak me niet meer zo druk om kleine dingen. Ik kan het veel beter relativieren. Stel dat je bv een shirtje in de winkel graag wil, maar je maat is er niet, kan je boos worden. Maar ik denk nu dat de mensen in jordanie die met alleen hun kleren aan hun lijf, gewond de grens over zijn gebracht. En vind dat ik niets te klagen mag hebben. Dit geeft soms wel problemen in hoe ik mijn vrienden nu zie, als ze zich druk maken over wanneer ze gaan zeilen en niet naar dat en dat feestje kunnen, zonder enig besef van wat er in de rest van de wereld gebeurt, dan vind ik dat soms erg moeilijk om mee om te gaan.

26. Heeft een door AZG mensen ontmoet die nu bijzonder zijn in uw leven?

Mijn vriend dus. En ik heb met mijn beste vriendin in zuid-soedan gewerkt. Dat was fantastisch en heel fijn om dat nu samen te kunnen delen.

27. Wilt u nog lang blijven werken bij AZG zo ja waarom?

Ik werk nu als spoedeisende hulp arts in het erasmus ziekenhuis. Ik zou heel graag nog een keer voor AzG willen werken. Maar na 2 jaar vond ik dat ik naar huis moest en hier een leven moest gaan opbouwen.